

Arrest

nr. 62 899 van 9 juni 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 29 maart 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 februari 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 4 mei 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. KIRSZENWORCEL, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing inzake verzoeker luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, H.R. (...), verklaarde de Armeense nationaliteit te bezitten en van Armeense afkomst te zijn. U werd op X te X geboren. Tijdens de verkiezingen van 2008 trad u op als vertrouwenspersoon voor X in een kiesbureau in Ashtarak. Nadat u merkte dat iemand onopgemerkt stembrieven in de bus wilde gooien hield u hem tegen en leidde hem naar buiten. Rond 16u30 of 17u werd u zelf naar buiten getrokken door enkele onbekende mannen. Ongeveer 5 mannen begonnen u te slaan maar u verdedigde zich. Met behulp van een judoworp wist u 1 van uw belagers tegen de grond te werken. Hierna ging u terug naar binnen en ging rond 18u00 naar huis. De volgende dag werd u meegenomen naar het politiebureau. U werd gedurende 3 dagen vastgehouden. Daarna moest u gedurende 15 dagen dagelijks naar het

politiebureau voor verhoor. Uiteindelijk werd de zaak op basis van een getuigenis in uw voordeel bevroren. U vernam intussen dat de belager die door u tegen de grond was geworpen, hierdoor invalide was geworden. De vader van deze belager had gezworen dat uw kind hetzelfde zou overkomen. In de lente van 2008 werd uw auto beschadigd. Enige tijd na het incident werd u door een ander voertuig tegengehouden. Ze vroegen u om uit te stappen waarna u door 4-5 man werd aangevallen. Na te zijn in elkaar geslagen reed u terug naar Ashtarak. Nadien werden er verschillende malen dreigbrieven tussen uw ruitenwissers gestoken. In de zomer van 2009 hoorde u van uw buur dat uw autoruit door iemand werd ingeslagen. Toen u naar buiten ging werd u door 6-7 man aangevallen die u zwaar sloegen. Hierna diende u een klacht in bij de politie van Ashtarak. In de herfst van 2009 was er een poging tot inbraak in uw winkel waarbij het slot van de deur geforceerd werd. In 2010 was er een tweede poging om in uw winkel in te breken. In augustus 2010 werd u nogmaals door 3-4 man in elkaar geslagen. Er stond nog iemand bij van wie u dacht dat het familie was van de persoon die u invalide had gemaakt. U ging vervolgens naar het ziekenhuis waar u 20 dagen tot een maand moest herstellen van uw verwondingen. In september 2010 heeft men gepoogd om uw dochter te ontvoeren van de school. Op 15/11/2010 vertrok u samen met uw echtgenote Gyoalyan Paytsar (O.V. 6743517) en uw twee kinderen vanuit Armenië met het vliegtuig naar België. U kwam diezelfde dag in België aan en vroeg er op 20/12/2010 asiel aan. In januari 2011 vond er in Armenië nog een poging tot aanrijding op uw vader plaats.

Om uw asielaanvraag te ondersteunen legde u volgende documenten neer: 2 medische attesten, een rijbewijs, een kopie van uw accreditatie als vertrouwenspersoon, een diploma, een kopie van een getuigenschrift dat u een tweede plaats in een judowedstrijd zou hebben behaald, een kopie van een getuigenschrift dat u de 1ste plaats zou hebben behaald in een judotoernooi, een kopie van een getuigenschrift dat u een 3de plaats zou hebben behaald in een judotoernooi, een kopie van een naamloos getuigenschrift van een 1ste plaats uitgereikt door de wrestling federation of Armenia, een kopie van een getuigenschrift van een eerste plaats in een judotoernooi en een naamloos kopie van een getuigenschrift van het ministerie van cultuur voor jongeren en sport.

B. Motivering

U verklaarde vanwege de familie van de persoon die door u tijdens de presidentsverkiezingen van 2008 invalide was geslagen, vervolging te vrezen uit wraak. Echter werden vaststellingen gedaan die uw vervolgingsvrees ongelooftwaardig maken.

Vooreerst werden er verschillende tegenstrijdigheden vastgesteld die uw geloofwaardigheid ernstig ondermijnen.

Zo verklaart u dat u in augustus 2010 ernstig in elkaar werd geslagen. U moest hiervoor 20 dagen tot een maand in het ziekenhuis herstellen (CGVS p.10-11). Uw vrouw had daarentegen geen weet van dergelijk incident en verklaarde dat u in 2010 nooit werd geslagen. Toen zij met uw verklaring werd geconfronteerd stelde zij enkel dat u thuis niet alles vertelde. Daarnaast herinnerde ze zich niet dat u in augustus 2010 in het ziekenhuis heeft verbleven, maar stelde dat u omwille van uw ziekte regelmatig in het ziekenhuis werd opgenomen (CGVS vrouw p.4). Het is niet aannemelijk dat uw vrouw niet op de hoogte zou zijn van dergelijk zwaarwichtig incident, te meer gezien u verklaarde dat zij u toen in het ziekenhuis heeft bezocht (CGVS p.11).

Voorts kwamen jullie versies betreffende de 2 keer dat u tussen februari 2008 en augustus 2010 werd geslagen niet met elkaar overeen. U stelde dat u eerst langs de weg in Yerevan in elkaar werd geslagen en toen gewond thuiskwam. De tweede maal zou u in de zomer van 2009 vlak voor uw huis in elkaar zijn geslagen nadat men uw autoruit had beschadigd. Deze slaagpartij plaatste u 2.5 maanden na het incident op de weg in Yerevan (CGVS p.9-10). Uw vrouw stelde echter dat u eerst voor uw huis in elkaar werd geslagen nadat uw autoruit werd beschadigd. Pas nadien kwam u eens gewond thuis nadat u in elkaar was geslagen. Toen zij werd geconfronteerd met de verschillende tijdsindicaties stelde ze dat ze zich niet alles herinnerde en zich slechts 1 incident herinnerde. Toen ze erop gewezen werd dat ze zelf over 2 incidenten in 2009 sprak stelde ze dan weer dat ze de andere vechtpartij niet had gezien (CGVS vrouw p.3, 5). Dit kan de tegenstrijdigheid niet opheffen daar men geen getuige van een slaagpartij moet zijn om het in een correct tijds kader te kunnen plaatsen.

Tenslotte werd ook een tegenstrijdigheid vastgesteld tussen de op door u op de Dienst Vreemdelingenzaken ingevulde vragenlijst van het Commissariaat-generaal en het gehoor op het Commissariaat-generaal. Op de voorbereidende vragenlijst verklaarde u dat men uw winkelruiten had ingegooid (DVZ vragenlijst punt 5). Op het gehoor echter bleek dat uw winkelruiten nooit werden ingegooid, maar dat de ruiten van uw huis werden beschadigd. De deur van uw winkel zou wel verschillende malen zijn geforceerd. Toen u met de betreffende tegenstrijdigheid werd geconfronteerd stelde u enkel dat u nooit had verklaard dat uw winkelruiten werden ingegooid maar dat u verklaard had dat uw deur werd beschadigd (CGVS p.13). Hiervan is echter geen weerslag te vinden in de voorbereidende vragenlijst niettegenstaande u zich na voorlezing in het Armeens akkoord

verklaarde met de genoteerde verklaringen. Bovendien stelde u aan het begin van het gehoor dat uw interview op de Dienst vreemdelingenzaken normaal, zij het kort, verliep (CGVS p.1).

Een dergelijke opeenstapeling van tegenstrijdigheden die aan kern van uw relaas raken ondergraven uw geloofwaardigheid dan ook op ernstige wijze.

Een verdere bevestiging van uw gebrek aan geloofwaardigheid werd gevonden in het feit dat u niet op de hoogte bent van de identiteit van uw vervolger. U verklaarde immers dat u werd vervolgd door de vader van de man die u invalide sloeg. Behalve dat het een machtig zakenman met veel geld was wist u niets over de betreffende persoon. Zo kon u zelfs de naam niet geven van de man die u vreest en die u als oorzaak van al uw problemen aanziet. De naam van zijn door u invalide geslagen zoon wist u evenmin (CGVS p.7). Dat u niet op de hoogte zou zijn van een dergelijk essentieel gegeven is niet aannemelijk. U werd immers 15 dagen door de politie ondervraagd over het incident waarbij u de man in kwestie invalide had geslagen. Hierbij gaf de politie u aan dat u hem zeker moest kennen (CGVS p.8). Daarenboven blijkt uit uw verklaringen dat u via bepaalde kanalen hoorde dat de vader van deze persoon gezworen had wraak op u te nemen (CGVS p5). Men kan ervan uitgaan dat die kanalen dan ook op de hoogte waren van de identiteit van de man in kwestie. Bijgevolg dient te worden besloten dat u relatief makkelijk kennis had kunnen nemen van de identiteit van de persoon die u verantwoordelijk acht voor uw vervolgingsproblemen.

Tenslotte kan ook geen geloof worden gehecht aan de door u verklaarde reisroute. U verklaarde vanuit Yerevan met een tussenstop naar België te zijn gevlogen. U verklaarde gewoon naar het vliegtuig te zijn gestapt zonder dat u op de luchthaven van Yerevan werd gecontroleerd. Ook uw vingerafdrukken werden niet genomen. U verklaarde hierbij dat zelfs de smokkelaars nooit uw identiteitsdocumenten aan de paspoortcontroles hebben getoond. Erna wist u niet meer of ze dat gedaan hadden (CGVS p.6-7). Dit is weinig geloofwaardig. Ten eerste blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd dat op de luchthaven van Yerevan meerder persoonlijke paspoortcontroles plaatsvinden waarbij ook de vingerafdrukken worden afgenomen. Daarnaast stelt uw vrouw dat de smokelaar wel jullie paspoorten aan de paspoortcontroles toonde waardoor een incoherentie tussen jullie verklaringen ontstaat (CGVS vrouw p.3). Bovenstaande vaststellingen leiden er dan ook toe ernstig te twijfelen aan de geloofwaardigheid van de door u verklaarde clandestiene in reis in de Europese Unie. Hierdoor men moet besluiten dat u moedwillig informatie met betrekking van uw ware reisweg achterhoudt en dat er ernstige vermoedens bestaan dat u legaal met een internationaal paspoort reisde.

Al deze tegenstrijdigheden, vaagheden en onnauwkeurigheden inzake uw vervolgingsfeiten en reisroute ondermijnen de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen op fundamentele wijze. Van een asielzoeker mag immers verwacht worden dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die aanleiding vormen van zijn vlucht uit het land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden besloten tot het bestaan van een risico in de zin van de Vluchtelingenconventie of er een reëel risico op ernstig lijden is zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De door u voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande vaststellingen te ondermijnen. Uw rijbewijs en uw kopie van uw diploma bevatten enkel persoonlijke gegevens maar geven geen enkele informatie over uw asielmotieven. Het eerste medische attest bevestigt dat u de mediterrane ziekte heeft, maar heeft geen enkele link met de door u verklaarde vervolgingsfeiten. Het tweede medische attest stelt dat u in augustus 2010 in het ziekenhuis heeft verbleven voor een hersentrauma en een hersenschudding en dat u op 23/08/2010 het ziekenhuis mocht verlaten. Het bevat evenwel geen enkele oorzaak van de diagnose waardoor het niet van die aard is dat het medische attest aan uw asielmotieven kan worden gelinkt. De kopies van uw getuigenschriften bevatten enkel informatie aangaande sportprestaties, maar geven geen enkele informatie over de door u verklaarde vervolgingsfeiten. Uw accreditatie als vertrouwenspersoon indiceert enkel de rol die u in de verkiezingen zou hebben gehad, maar geeft geen enkele informatie over de vervolgingsproblemen die u nadien zou hebben gehad.

De geboorteaktes en het rijbewijs van uw vrouw die door uw echtgenote werden neergelegd bevatten enkel persoonlijke gegevens en geven geen enkele informatie over uw asielmotieven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.2. De tweede bestreden beslissing inzake verzoekster luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U, G.P. (...), verklaarde de Armeense nationaliteit te bezitten en van Armeense origine te zijn. U werd op 24/09/1983 geboren te Ashtarak. U bent getrouwd met H.R. (...) (OV 6.743.516). Op 15/11/2010 vertrok u samen met uw echtgenoot vanuit Armenië met het vliegtuig naar België. U kwam diezelfde dag in België aan en vroeg er op 20/12/2010 asiel aan. Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u uw asielaanvraag integraal baseert op de vluchtmotieven die door uw echtgenoot werden aangehaald en dat u zelf geen eigen vluchtmotieven aanhaalt. Om uw asielmotieven te ondersteunen legde u volgende documenten neer: uw rijbewijs en de geboorteaktes van uw kinderen.

B. Motivering

U baseert uw asielaanvraag op dezelfde motieven als degene die werden aangehaald door uw echtgenoot H.R. (...) (CGVS p.3). In het kader van de door hem ingediende asielaanvraag werd een weigeringsbeslissing van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire bescherming genomen omwille van het bedrieglijke karakter van zijn asielverklaringen. Bijgevolg kan dan ook niet wat u betreft besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. De beslissing in hoofde van uw echtgenoot werd deels gebaseerd op de vaststelling van tegenstrijdigheden tussen uw beider asielverklaringen. Deze werden uitgebreid en gedetailleerd opgesomd in de beslissing van uw echtgenoot:

"Zo verklaart u dat u in augustus 2010 ernstig in elkaar werd geslagen. U moest hiervoor 20 dagen tot een maand in het ziekenhuis herstellen (CGVS p.10-11). Uw vrouw had daarentegen geen weet van dergelijk incident en verklaarde dat u in 2010 nooit werd geslagen. Toen zij met uw verklaring werd geconfronteerd stelde zij enkel dat u thuis niet alles vertelde. Daarnaast herinnerde ze zich niet dat u in augustus 2010 in het ziekenhuis heeft verbleven, maar stelde dat u omwille van uw ziekte regelmatig in het ziekenhuis werd opgenomen (CGVS vrouw p.4). Het is niet aannemelijk dat uw vrouw niet op de hoogte zou zijn van dergelijk zwaarwichtig incident, te meer gezien u verklaarde dat zij u toen in het ziekenhuis heeft bezocht (CGVS p.11).

Voorts kwamen jullie versies betreffende de 2 keer dat u tussen februari 2008 en augustus 2010 werd geslagen niet met elkaar overeen. U stelde dat u eerst langs de weg in Yerevan in elkaar werd geslagen en toen gewond thuiskwam. De tweede maal zou u in de zomer van 2009 vlak voor uw huis in elkaar zijn geslagen nadat men uw autoruit had beschadigd. Deze slaagpartij plaatste u 2.5 maanden na het incident op de weg in Yerevan (CGVS p.9-10). Uw vrouw stelde echter dat u eerst voor uw huis in elkaar werd geslagen nadat uw autoruit werd beschadigd. Pas nadien kwam u eens gewond thuis nadat u in elkaar was geslagen. Toen zij werd geconfronteerd met de verschillende tijdsindicaties stelde ze dat ze zich niet alles herinnerde en zich slechts 1 incident herinnerde. Toen ze erop gewezen werd dat ze zelf over 2 incidenten in 2009 sprak stelde ze dan weer dat ze de andere vechtpartij niet had gezien (CGVS vrouw p.3, 5). Dit kan de tegenstrijdigheid niet opheffen daar men geen getuige van een slaagpartij moet zijn om het in een correct tijds kader te kunnen plaatsen."

...

"Tenslotte kan ook geen geloof worden gehecht aan de door u verklaarde reisroute. U verklaarde vanuit Yerevan met een tussenstop naar België te zijn gevlogen. U verklaarde gewoon naar het vliegtuig te zijn gestapt zonder dat u op de luchthaven van Yerevan werd gecontroleerd. Ook uw vingerafdrukken werden niet genomen. U verklaarde hierbij dat zelfs de smokkelaars nooit uw identiteitsdocumenten aan de paspoortcontroles hebben getoond. Erna wist u niet meer of ze dat gedaan hadden (CGVS p.6-7). Dit is weinig geloofwaardig. Ten eerste blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd dat op de luchthaven van Yerevan meerder persoonlijke paspoortcontroles plaatsvonden waarbij ook de vingerafdrukken worden afgenomen. Daarnaast stelt uw vrouw dat de smokkelaar wel jullie paspoorten aan de paspoortcontroles toonde waardoor een incoherentie tussen jullie verklaringen ontstaat (CGVS vrouw p.3). Bovenstaande vaststellingen leiden er dan ook toe ernstig te twijfelen aan de geloofwaardigheid van de door u verklaarde clandestiene in reis in de Europese Unie. Hierdoor men moet besluiten dat u moedwillig informatie met betrekking van uw ware reisweg achterhoudt en dat er ernstige vermoedens bestaan dat u legaal met een internationaal paspoort reisde."

De door u voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande vaststellingen te ondermijnen. Uw rijbewijs en de geboorteaktes van uw kinderen bevatten enkel persoonlijke gegevens maar geven geen enkele informatie over uw asielmotieven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekers voeren de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van het artikel 1 (A) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951; van het artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991). Verzoekers voeren tevens aan dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens op kennelijke onredelijke wijze en met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de overheid beschikt. Verzoekers voeren tevens aan dat er sprake is van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekers betogen dat de commissaris-generaal ten onrechte stelt dat zij geen ernstige elementen aanbrengen die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging in hun land van herkomst in de zin van de Conventie van Genève of dat zij een risico lopen op het lijden van ernstige schade.

Zij wijzen er op dat er niet getwijfeld wordt aan hun identiteit, hun herkomst, hun nationaliteit en politieke activiteiten. Verzoeker wijst er op dat hij talloze bewijzen heeft voorgelegd met betrekking tot zijn vervolgingsproblemen, met name een bewijs dat hij politiek actief is, dat hij kampioen judo is en dat hij deelnam aan de controle van het verkiezingsverloop en van zijn hospitalisatie in augustus 2010.

Verder wordt er opgemerkt dat er nauwelijks een halve bladzijde wordt gemotiveerd waarom zij geen recht hebben op asiel noch op subsidiaire bescherming, zonder rekening te houden met hun specifieke situatie. Zij verwijzen tevens naar de bewijsregels en argumenteren dat de graad van bewijs genuanceerd is en dat het volstaat als men kan aantonen dat het vervolgen redelijk mogelijk is. Verzoekers stellen verder dat het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel werd geschonden doordat er geen onderzoek naar hun asielmotieven werd gedaan en er toch verwacht kan worden dat een asielaanvraag dieper wordt behandeld.

Wat betreft de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus voeren verzoekers aan dat zij nooit enige argumentatie hebben kunnen naar voor brengen en zij menen dan ook dat er zich een probleem stelt op het vlak van de rechten van de verdediging en het principe van behoorlijk bestuur. Verzoekers stellen ook vast dat de bestreden beslissing geenszins ingaat op de actuele situatie in Armenië in het licht van de subsidiaire beschermingsstatus.

Wat betreft hun reisweg laten verzoekers gelden dat alles werd geregeld door de passeur. Zij stellen verder dat het een bekend feit is dat omkoping en nepotisme vaak voorkomt bij ambtenaren en vertegenwoordigers van de openbare machten in Armenië. Zij stellen dienaangaande dat men slechts zelden wordt vervolgd of afgezet en benadrukken verder dat corruptie een ernstig probleem is bij de ordehandhavers waarbij misbruiken niet worden gerapporteerd uit vrees voor vergelding.

Aangaande hun verklaringen en het motief van de commissaris-generaal dat deze vaag, tegenstrijdig en onnauwkeurig zijn, merken verzoekers op dat hun verklaringen geen tegenstrijdigheden bevatten en dat de inhoud overeenstemt met de bewijzen die zij hebben voorgelegd.

De zogenaamde tegenstrijdigheden betreffen volgens verzoekers gewoon details, zoals bijvoorbeeld de vastgestelde tegenstrijdigheid tussen de verklaring van verzoeker dat de ruiten van zijn huis werden ingeslagen en zijn navolgende verklaring dat het de deuren van zijn huis waren. Zij verwijzen ook naar de afgelegde verklaringen omtrent ziekenhuisopnames van verzoeker.

Wat betreft de tegenstrijdigheden die zijn vastgesteld tussen wat verklaard werd bij de Dienst vreemdelingenzaken en wat verklaard werd bij de verwerende partij merken verzoekers op dat hen bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd gevraagd om kort samen te vatten wat de reden voor hun vertrek was. Verzoekers benadrukken dat zij zich dan ook beperkt hebben tot de feiten en niet verder zijn ingegaan op de details. Verzoekers laten dienaangaande gelden dat dit ook niet werd gevraagd en dat men in tegendeel benadrukte om niet alles weer te geven in details, doch zich te beperken tot de feiten zonder gebeurtenissen weg te laten. Verzoekers argumenteren dan ook dat zij geen gebeurtenissen hebben weggelaten, maar dat zij de feiten hebben weergegeven zoals die zich hebben voorgedaan.

Verzoekers benadrukken dat zij alles hebben uiteengezet zoals hen werd gevraagd bij de Dienst Vreemdelingenzaken en zij zijn dan ook dieper op hun relaas in gegaan bij de commissaris generaal. Verzoekers lichten toe dat het vier uur durende interview moeizaam verliep door de emotionele toestand van verzoeker en hij het soms moeilijk had om in detail en op coherente wijze te vertellen wat er gebeurd was, maar toch zou hij geen moment hebben gearzeld om de feiten weer te geven en zouden zijn antwoorden ook steeds consistent zijn gebleven.

Verzoekers komen tot het besluit dat de enige tegenstrijdigheid die nog overblijft die is waar hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken zou hebben verklaard dat men de ruiten van zijn huis heeft beschadigd, terwijl hij bij de commissaris-generaal verklaarde dat de deuren werden beschadigd. Verzoeker laat dan ook gelden dat dit voor het asielrelaas een onbelangrijk detail is en het ook te wijten is aan de vertaling.

Aangaande de tegenstrijdigheden die werden vastgesteld tussen de verklaringen van verzoekster en de verklaringen van verzoeker, geven verzoekers aan dat deze te wijten zijn aan:

- het feit dat er van verzoekster niet verwacht kan worden dat zij details kan geven over de incidenten die gebeurd zijn met haar man, daar zij toen niet aanwezig was en haar man ook weinig praatte over die incidenten om haar niet angstig te maken.
- de traumatische ervaringen die zij beleefd hebben;
- het feit dat verzoeker veel in het ziekenhuis heeft verbleven door zijn ziekte en de tegenstrijdigheid omtrent de ziekenhuisopname wellicht een vergissing is. Zij wijzen er op dat het ziekenhuisverblijf wordt gestaafd door een medische attest.

Tot slot benadrukken verzoekers dat verzoekster uitdrukkelijk verklaarde niets te weten omwille van de incidenten en zij uiteindelijk toch een schatting heeft gedaan. Zij gaan dan ook niet akkoord met het feit dat de commissaris-generaal hen verwijt dat zij vaag is. Verder argumenteren verzoekers dat al deze gebeurtenissen een grote shock hebben teweeggebracht waardoor zij bepaalde zaken wenst te vergeten of gewoon vergeten is.

Verzoekers concluderen dan ook dat er wel sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève en verzoeken zij de Raad om de bestreden beslissing in hoofdorde te hervormen en hen de vluchtelingenstatus, minstens de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.2. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar echtgenoot R.H. (...). Zij roept geen eigen motieven in.

2.3. De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet, en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006 nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007 nr. 167.848; RvS 26 juni 2007 nr. 172.777).

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt.

Verzoekers brengen kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd. De materiële motiveringsplicht houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

Artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling heeft geen directe werking. Artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet verwijst echter uitdrukkelijk naar dit artikel en neemt het op in de Belgische rechtsorde. In het kader van de toetsing van dit artikel en de materiële motiveringsplicht wordt ook artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de

status van vluchteling onderzocht.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, wat inhoudt dat hij zijn beslissingen moet stelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers op 3 februari 2011 op het Commissariaat-generaal werden gehoord, waarbij zij de mogelijkheid kregen om hun asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Tijdens het volledige gehoor waren zij in het gezelschap van een tolk die het Armeens machtig is en hebben zij zich laten bijstaan door een raadsman. De bestreden beslissing is grotendeels gesteund op het verslag van dit gehoor. Aldus kan niet worden vastgesteld dat de commissaris-generaal hier onzorgvuldig heeft gehandeld.

2.4. Waar verzoekers aanvoeren dat de bestreden beslissingen nauwelijks een bladzijde en een half motiveren waarom zij geen recht hebben op asiel noch op subsidiaire bescherming, zonder rekening te houden met hun specifieke situatie en zij er op wijzen dat de graad van bewijs genuanceerd is en dat het aantonen dat vervolging redelijk mogelijk is kan volstaan, verwijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) vooreerst naar de regels van de bewijslast.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204). De Commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De verwerende partij merkt terecht op in haar nota dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, Internationaal publiekrecht in vogelvlucht, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, La protection internationale des réfugiés en Belgique, Brussel, Bruylant, 2008, 171 -172).

Het louter argumenteren dat men niet akkoord gaat met het oordeel van de commissaris-generaal is eveneens niet afdoende om de bestreden beslissing in een ander daglicht te stellen. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij oordeelde dat het asielrelaas van verzoekers niet geloofwaardig is aangezien er tegenstrijdigheden, vaagheden en onnauwkeurigheden werden vastgesteld die de kernelementen van hun relaas raken.

Verder in hun uiteenzetting laten verzoekers gelden niet akkoord te gaan met het feit dat de verwerende partij ten onrechte voorbij gaat aan de verklaarde reisroute. De Raad verwijst naar het volgende onderdeel van de bestreden beslissing genomen in hoofde van verzoeker: *"(...) Tenslotte kan ook geen geloof worden gehecht aan de door u verklaarde reisroute. U verklaarde vanuit Yerevan met een tussenstop naar België te zijn gevlogen. U verklaarde gewoon naar het vliegtuig te zijn gestapt zonder dat u op de luchthaven van Yerevan werd gecontroleerd. Ook uw vingerafdrukken werden niet genomen. U verklaarde hierbij dat zelfs de smokkelaars nooit uw identiteitsdocumenten aan de*

paspoortcontroles hebben getoond. Erna wist u niet meer of ze dat gedaan hadden (CGVS p.6-7). Dit is weinig geloofwaardig. Ten eerste blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd dat op de luchthaven van Yerevan meerder persoonlijke paspoortcontroles plaatsvinden waarbij ook de vingerafdrukken worden afgenomen. Daarnaast stelt uw vrouw dat de smokkelaar wel jullie paspoorten aan de paspoortcontroles toonde waardoor een incoherentie tussen jullie verklaringen ontstaat (CO VS vrouw p. 3). Bovenstaande vaststellingen leiden er dan ook toe ernstig te twifelen aan de geloofwaardigheid van de door u verklaarde clandestiene in reis in de Europese Unie. Hierdoor kan men besluiten dat u moedwillig informatie met betrekking van uw ware reisweg achterhoudt en dat er ernstige vermoedens bestaan dat u legaal met een internationaal paspoort reisde.(...)”

De argumentatie die verzoekers dienaangaande naar voren brengen kan niet worden gevolgd. De verwijzing naar het bekende feit van omkoping, nepotisme en corruptie in Armenië is uiteraard niet afdoende om de motivering van de bestreden beslissing hieromtrent om te keren daar dit loutere niet geconcretiseerde beweringen zijn. Verzoekers gaan geenszins in op de concrete motieven en hun argumentatie doet geen afbreuk aan de vastgestelde vage verklaring van verzoeker en de tegenstrijdigheden die werden vastgesteld in de verklaringen van verzoekers onderling én de tegenstrijdige informatie van de commissaris-generaal waaruit blijkt dat er meerdere persoonlijke paspoortcontroles plaatsvinden op de luchthaven van Yerevan en er ook vingerafdrukken worden afgenomen. De Raad schaart zich dan ook achter dit onderdeel van de motivering van de bestreden beslissing.

Wat betreft de overige betwisting aangaande de tegenstrijdigheden die werden vastgesteld dient er op gewezen te worden dat de bestreden beslissing steevast als een geheel dient gelezen te worden. Immers, de commissaris-generaal besluit op basis van het geheel van motieven of verzoekers al dan niet in aanmerking komen om erkend te worden als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of indien de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden toegekend in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Zowel wat betreft hun reisweg, als betreffende de problemen die verzoekers aanhalen in hun asielrelaas leggen beiden zeer vage verklaringen af omtrent elementen die tot de kern van hun asielrelaas behoren. Het feit dat er tegenstrijdigheden werden vastgesteld tussen wat verzoeker verklaarde bij de Dienst Vreemdelingenzaken en wat hij verklaarde bij de commissaris-generaal doet geen afbreuk aan de overige tegenstrijdigheden die zijn vastgesteld en de vage verklaringen van verzoeker omtrent de identiteit van zijn vervolgers, zijn reisroute en de omstandigheden van de vervolgingsincidenten die hij aanvoert in zijn asielrelaas.

Daargelaten de vraag of het feit dat verzoeker eerst verklaarde dat de ruiten van zijn huis werden beschadigd en daarna de deur, al dan niet een overtollig motief is, gaat verzoeker er dus aan voorbij dat er eveneens andere tegenstrijdigheden en vaagheden werden vastgesteld en dat de motivering van de bestreden beslissing aldus in zijn geheel dient gelezen te worden. De overige motieven die verder niet met concrete elementen worden betwist door verzoekers betreffen bovendien duidelijk kernelementen van hun asielrelaas.

De overige verschoningsgronden die verzoekers aanhalen om de vastgestelde tegenstrijdigheden tussen verzoekster en haar echtgenoot toe te lichten kunnen niet worden aangenomen. De stelling dat verzoekster niet aanwezig was tijdens sommige incidenten en zij dit uitdrukkelijk verklaarde kan niet als verschoningsgrond worden aangenomen daar er redelijkerwijs kan verwacht worden dat verzoekster ook op de hoogte is van de problemen die haar echtgenoot heeft gekend, temeer zij zich beroept op de problemen van haar echtgenoot in het kader van haar asielaanvraag. De bewering dat verzoeker weinig sprak over zijn problemen om verzoekster niet angstig te maken kan de Raad niet overtuigen.

Waar verzoekers verwijzen naar de traumatische ervaring die zij beleefd hebben, dat dit een grote shock bij verzoekers veroorzaakte en verzoekster ook bepaalde zaken wenst te vergeten of gewoon is vergeten blijkt uit het administratief dossier dat verzoekers dit voor de eerste maal naar voren brengen. Uit het verhoorverslag van verzoekers blijkt er tijdens het interview nergens melding werd gemaakt van traumatische ervaringen en verzoekers leggen ook geen enkel medische attest neer waaruit blijkt dat er sprake is van trauma's of psychologische problemen.

Feiten van vervolging kunnen tot stress leiden, maar verzoekers tonen niet aan dat dit het hen niet mogelijk maakte op effectieve wijze deel te nemen aan hun interviews. Het interview van verzoeker duurde inderdaad ongeveer vier uur, maar er blijkt niet uit het gehoorverslag dat ondanks de door hem

aangehaalde emotionele toestand dit interview niet in overeenstemming met de zorgvuldigheidsplicht van verweerder verliep. De commissaris-generaal neemt zijn beslissing op grond van de feitelijke elementen die hem werden aangereikt door de asielzoeker. Van verzoekende partijen kan dan ook worden verwacht dat zij, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van hun asielaanvraag, de feiten die de aanleiding waren voor hun vlucht op een geloofwaardige en coherente manier zouden kunnen weergeven aan de overheden, bevoegd om kennis te nemen van hun asielaanvraag, zodat op grond van dit relaas kan worden nagegaan of er in hoofde van de asielzoekers aanwijzingen bestaan om te besluiten tot het bestaan van een gevaar voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève en/of tot het bestaan van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Wat betreft het incident van augustus 2010 dient toch te worden opgemerkt dat de argumentatie van verzoekers, met name dat er sprake zou zijn van een vergissing doordat verzoeker vaak in het ziekenhuis verbleef de Raad allerminst kan overtuigen. Het is zeer merkwaardig dat verzoekster zich totaal niet kan herinneren dat verzoeker in 2010 ernstig werd aangevallen en hiervoor een maand in het ziekenhuis moest herstellen. De verhoorverslagen spreken voor zich en de Raad ziet niet in, in welke mate er sprake zou kunnen zijn van een "misverstand". De Raad schaart zich dan ook achter het motief van de commissaris-generaal dat het niet aannemelijk is dat verzoekster niet op de hoogte zou zijn van een dergelijk zwaarwichtig incident, terwijl verzoeker verklaarde dat zijn vrouw hem bezocht had in het ziekenhuis. Dit is zeker geen detail van het asielrelaas, maar betreft een vervolgingselement dat tot de kern van het asielrelaas behoort.

Wat betreft het medische attest waar verzoekers naar verwijzen, ter staving van hun argumentatie, wijst de Raad er op dat verzoekers geenszins specifiek welk concreet stuk zij voor ogen hebben. Volgens de bestreden beslissing stelt het tweede medische attest (nr. 5 in de farde 14, documenten) dat verzoeker in augustus 2010 in het ziekenhuis heeft verbleven voor een hersentrauma en een hersenschudding en dat hij op 23/08/2010 het ziekenhuis mocht verlaten. Het betreft een fotokopie. Gekopieerde documenten hebben slechts een relatieve bewijswaarde. Zij zijn immers gemakkelijk via knip en plakwerk te vervalsen. Dit document heeft geen bewijswaarde.

Deze vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoekers.

In acht genomen van wat voorafgaat heeft de commissaris-generaal terecht vastgesteld dat verzoekers vrees voor vervolging in de zin van het artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980, niet aannemelijk maken. De vluchtelingenstatus kan niet worden toegekend. De bestreden beslissing is niet genomen op basis van onjuiste feiten of op kennelijk onredelijke wijze, noch toont verzoeker aan dat er sprake is van bevoegdheidsoverschrijding.

Verzoekers hebben hun asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Waar verzoekers stellen dat zij omtrent de subsidiaire beschermingsstatus nooit enige argumentatie naar voor hebben kunnen brengen, wijst de Raad er op dat verzoekers zich hebben beroepen op dezelfde feiten zoals aangehaald bij hun asielrelaas. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoekers aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van hun relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Wat de opwerping van de schending van de rechten van verdediging betreft merkt de Raad op dat de procedure voor de commissaris-generaal geen juridische maar een administratieve procedure is. Op het administratiefrechtelijk vlak zijn de rechten van verdediging enkel van toepassing op tuchtzaken. Ze zijn derhalve niet van toepassing op de beslissingen die door de commissaris-generaal worden genomen in het kader van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers brengen geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in hun land van herkomst Armenië sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het administratief dossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 Vreemdelingenwet rechtvaardigen. De loutere stelling dat de actuele situatie in Armenië de toepassing van de subsidiaire beschermingsstatus zou kunnen rechtvaardigen is een loutere bewering.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juni tweeduizend en elf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. QUINTENS

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. QUINTENS

G. de MOFFARTS